

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/17/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121502583
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6121502583.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu A. B. C., C., C. C. D. X, XXX XX E. – F. G. H., I.: XX XXX XXX, právne zastúpený advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Prievozská 2, 821 09 Bratislava – mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanej J. K., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom L. XX/XX, XXX XX L., o zaplatenie 3.113,69 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 6Csp/17/2022-175 zo dňa 24. januára 2023, takto

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok v II. zamietavom výroku a v III. výroku o trovách konania.
- II. Stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že: „I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.086,56 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.086,56 Eur od 08.05.2021 do zaplatenia a to všetko v lehote 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil § 497, § 502 ods. 1, § 503 ods. 2, § 551 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, § 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník platný a účinný v rozhodnom období § 52 ods. 1, 2, 3, 4, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník platný a účinný v rozhodnom období § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník, § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 2 písm. g), h), i) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy, § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, čl. 4, čl. 8, čl. 17, § 149, § 150 ods. 1, 2, § 151 ods. 1, 2, § 255 ods. 2, § 262 ods. 1, § 290, § 295 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu M. E. C., N. uzatvorila so žalovanou ako dlžníkom dňa 19.08.2016 úverovú zmluvu na základe ktorej bola žalovanej poskytnutý bezúčelový klasický spotrebiteľský úver v sume 8.250,- Eur za podmienok uvedených v bode 9. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, pričom priemerná hodnota RPMN bola uvedená vo výške 9,33 %. Zo

zmluvy tiež plynie, že úver bol zabezpečený dohodou o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) uzavretou medzi bankou a dlžníkom. Uvedenú dohodu o zrážkach zo mzdy pripojil žalobca k svojmu podaniu zo dňa 25.07.2022. Výzvou zo dňa 25.02.2019 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na zaplatenie dlžnej čiastky s upozornením, že ak uvedený dlh nezaplatí, úver zosplatní. Z doručky plynie, že uvedené podanie sa odosielateľovi vrátilo s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote dňa 19.03.2019. Podaním zo dňa 11.04.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že úver vyhlásil za predčasne splatný. Z doručky plynie, že uvedené podanie sa odosielateľovi vrátilo s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote dňa 15.05.2019. Oznámením zo dňa 13.05.2021 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky na žalobcu. Z doručky plynie, že uvedené podanie sa odosielateľovi vrátilo s poznámkou neprevzatá v odbernej lehote dňa 07.06.2021. Zo žiadosti o poskytnutie úveru bolo zistené, že žalovaná pracovala v čase uzavretia zmluvy ako robotník s pracovnou zmluvou na dobu neurčitú a priemerným čistým mesačným príjmom za posledný polrok od všetkých zamestnávateľov v sume 2.000,- Eur. Z reportu plynie, že nemala žiadne iné úvery ani odmietnuté žiadosti o poskytnutie úveru.

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že na základe vykonaného dokazovania zistil, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere, teda spotrebiteľská zmluva. Z hľadiska skúmania bonity žalovanej mal za to, že právny predchodca mal pri prijíme žalovanej a ďalším údajom poskytnutým žalovanou v žiadosti a nezisteným žiadnym iným úverovým zaťažením za to, že táto bola skúmaná dostatočným spôsobom. Rovnako tak mal za to, že boli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky na žalobcu. Ďalej sa zaoberal zmluvnými podmienkami spotrebiteľskej zmluvy a konštatoval, že podmienka v zmluve, a teda aj jej obligatórne náležitosti musia byť formulované jasne a zrozumiteľne. Preskúmajúc predmetnú zmluvu o úvere však dospel k záveru, že zmluva nemá zákonom požadované náležitosti a to minimálne z dôvodu nesprávne uvedeného údaj o priemernej RPMN, a to v neprospech spotrebiteľa. Dodávateľ musí uvádzať v zmluve o údaj o priemernej RPMN, ktorý je zverejnený podľa § 21 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. Ministerstvom financií SR zo súhrnných údajov poskytnutých veriteľmi za príslušný kalendárny štvrtrok, resp. ak je zmluva uzavretá do 15 kalendárnych dní od takéhoto zverejnenia, tak za predchádzajúci kalendárny štvrtrok. Predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzavretá dňa 19.08.2016, pričom údaje o priemernej RPMN za 2. štvrtrok r. 2016 boli zverejnené Ministerstvom financií SR dňa 30.06.2016. Vychádzajúc z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere žalovanej bol poskytnutý úver 8.250,- Eur so splatnosťou 60 mesiacov (5 rokov). Z predložených dokumentov, samotnej zmluvy o spotrebiteľskom M. expres úvere, ako aj pripojenej dohode o zrážkach zo mzdy zo dňa 19.08.2016 (Dohoda o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ktorá je zabezpečením pohľadávky banky zo zmluvy o spotrebiteľskom M. Expres úvere zo dňa 19.08.2016), v danom prípade išlo o úver so zabezpečením. Podľa zverejnených údajov o priemernej RPMN za 2. štvrtrok 2016 bola priemerná hodnota RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením alebo lízing vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov 10,41%. Právny predchodca žalobcu v zmluve uviedol, že priemerná hodnota RPMN je 9,33%, čo je zjavne údaj nesprávny. V zmluve bola teda nesprávne uvedená priemerná RPMN, čo je dôvod, pre ktorý je potrebné predmetný úver považovať za bezúročný a bez poplatku. Pre úplnosť poznamenal, že aj keď citované ustanovenie § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. výslovne spomína nesprávne uvedenú RPMN a nie priemernú RPMN, podľa názoru súdu prvej inštancie aj priemerná ročná percentuálna miera nákladov je ročnou percentuálnou mierou nákladov. Navyše ak zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje neuvedenie RPMN bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, nesprávne uvedenie priemernej RPMN môže z hľadiska posudzovania výhodnosti/nevýhodnosti úveru spotrebiteľom pôsobiť dokonca negatívnejšie ako neuvedenie RPMN. Z dôvodu záveru, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, žalobcovi priznal sumu 1.086,56 Eur spolu so zákonným úrokom z omeškania a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

5. O náhrade trov konania rozhodol ak, že žalovanej ako úspešnej v konaní (keďže žaloba bola v prevažnej miere zamietnutá) nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže si žiadnu náhradu trov konania neuplatnila a ani jej zo spisu tieto nevyplývajú. Žalovanej by ako úspešnej v spore teda patril nárok na náhradu trov konania, avšak náhradu trov konania si neuplatnila ani zo spisu nevyplýva, že by jej trovy konania vznikli, preto v súlade so spomínanými princípmi rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

6. Proti rozsudku podal odvolanie žalobca, a to proti výroku II. a III.. Odvolanie podal z dôvodu porušenia práva na spravodlivý proces, nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho

posúdenia. Nestotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, pretože osobitný zákon neuvádza, čo sa považuje za zabezpečený spotrebiteľský úver. O zabezpečenom spotrebiteľskom úvere pojednávajú rôzne ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z., z ktorých možno vyvodiť, že zabezpečeným úverom sa rozumie taký úver, ktorý je zabezpečený záložným právom – najčastejšie k nehnuteľnosti. V tomto smere poukázal aj na čl. 2 smernice EPaR 2008/48/ES z 23.04.2008. Rovnako aj z čl. II. Všeobecných obchodných podmienok jeho právneho predchodcu vyplýva logickým výkladom, že zabezpečením sa prakticky rozumie výlučne zriadenie záložného práva na majetok dlžníka. Ďalej zdôraznil, že je podľa jeho názoru potrebné rozlišovať medzi zabezpečením záväzku a zabezpečeným úverom. Podľa jeho názoru nemožno v predmetnom prípade vychádzať zo štatistiky úverov „so zabezpečením“, ak v zmluve bola uzatvorená dohoda o zrážkach zo mzdy ako zabezpečenie záväzku. V tejto súvislosti si je potrebné uvedomiť, že aj uznanie dlhu je zabezpečením záväzku a pri prijatí právneho výkladu prezentovaného súdom prvej inštancie, potom každé uznanie dlhu spotrebiteľom by v istom momente spôsobilo bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru, nakoľko by sa jednotlivé hodnoty priemernej RPMN automaticky premiestnili do inej štatistiky, čo je zjavný nezmysel. Podľa jeho názoru súd pri výklade pojmu zabezpečený úver pochybil, pretože podľa jeho názoru bude zabezpečeným úverom jedine taký úver, ktorý je zabezpečený záložným právom. Následne potom súd prvej inštancie nesprávne aplikoval údaje zverejnené Ministerstvom financií SR o priemernej hodnote RPMN pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením. Poukázal tiež na to, že pri priemerných hodnotách RPMN je potrebné vychádzať z údajov veriteľov a nie bánk, pričom údaj zverejnený bankami bol zavedený výslovne len na účel stanovenia najvyššej prípustnej odplaty. Naopak pre údaje zverejnené veriteľmi platí, že tieto sú zverejnené podľa § 21 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z. z., pričom tento postup upravuje vyhláška Ministerstva financií SR. Vychádzajúc zo zverejnenia informácií Ministerstvom financií SR bola priemerná hodnota pre ostatné spotrebiteľské úvery od 1 až do 5 rokov vo výške viac ako 6.500,- Eur - 9,33%. Na základe uvedeného tak banka postupovala správne. Zmluva obsahuje správny údaj o priemernej hodnote RPMN, pričom spotrebiteľ nebol žiadnym spôsobom uvedený do omylu pri posúdení výhodnosti/nevýhodnosti s priemerom na trhu. Zároveň sa nestotožnil ani s právnym posúdením súdu, podľa ktorého neprípustne stotožnil priemernú hodnotu RPMN a RPMN ako takú. Na základe uvedeného nesúhlasil s výkladom súdu. Okrem toho zdôraznil, že aj RPMN bolo v zmluve uvedené správne, preto aj prípadné nesprávne uvedenie priemernej hodnoty RPMN nemožno automaticky spájať so sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Per analogiam poukázal aj na uznesenie Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/4/2022 zo dňa 25.08.2022. Na základe uvedeného má za to, že úver zo zmluvy nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, na základe čoho navrhol revíziu uvedených právnych záverov. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a zmenil ho tak, že vyhovie žalobe, resp. ho zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si vyčísľil trovy odvolacieho konania.

7. Žalobca následne zaslal aj podanie označené ako „Upovedomenie odvolaciemu súdu o právnom názore dohliadajúceho orgánu (NBS) v právnej otázke zabezpečených úverov“ v ktorom uviedol, že jeho zamestnanec ešte pred uplynutím lehoty na podanie odvolania kontaktoval Národnú banku Slovenska v otázke, čo sa rozumie pod termínom zabezpečený úver. Z odpovede dohliadajúceho orgánu vyplýva, že tento zastáva rovnaký právny názor, teda že v hlásení o novoposkytnutých spotrebiteľských úveroch sa vyčísľujú iba tie úverové záväzky, ktorých splnenie je zabezpečené iba záložným právom alebo zabezpečovacím prevodom práva (pričom tento je v prípade spotrebiteľskej zmluvy zo zákona vylúčený a nie je ani predmetom veci). Uvedenú skutočnosť doručil na vedomie, nakoľko Národná banka Slovenska doručila vyjadrenie v čase po uplynutí lehoty na podanie odvolania, teda nejde o doplnenie odvolania, ale len o sprístupnenie názoru Národnej banky Slovenska na danú problematiku, ktorý vychádza z vyhlášky Ministerstva financií SR č. 289/2010 Z. z..

8. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

9. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „C.s.p.“)) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 C.s.p.), oprávneným subjektom (§ 359 C.s.p.), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 C.s.p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

10. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

12. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

13. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským v zmysle ust. § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, pretože uzatvorená úverová zmluva je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

14. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov účinný v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“) v ust. § 9 ods. 2 presne definoval, aké náležitosti, okrem všeobecných, musia spotrebiteľské zmluvy obsahovať. Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že povinnou náležitosťou spotrebiteľskej zmluvy bolo okrem iného aj uvedenie priemernej RPMN.

15. Údaj o priemernej RPMN je informatívny údaj, ktorého úlohou je poskytnúť spotrebiteľovi pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere okamžitú informáciu o tom, či úver, ohľadom ktorého sa chystá uzavrieť úverovú zmluvu, s ohľadom na jeho RPMN (ktorá musí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako jej obligatórna náležitosť podľa je v porovnaní s obdobnými úvermi poskytovanými na trhu s úvermi výhodný alebo nie, čo môže mať rozhodujúcu váhu pri rozhodovaní spotrebiteľa o akceptácii podmienok navrhovaných dodávateľom. Dodávateľ musí v zmysle spomínaného zákona uvádzať v zmluve o spotrebiteľskom úvere aj priemernú hodnotu RPMN na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú za príslušný kalendárny štvrtrok platnou priemernou hodnotou RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty RPMN za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota RPMN na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

16. V tomto prípade uzatvorená spotrebiteľská zmluva obsahovala údaj o priemernej RPMN vo výške 9,33%, avšak podľa súdu prvej inštancie, keďže išlo o zabezpečený úver, podľa zverejnených údajov mala byť priemerná hodnota RPMN uvedená v zmluve vo výške 10,41%. Sporným sa tak v predmetnom prípade stal výklad pojmu zabezpečený úver. Ako už správne poukázal žalobca v podanom odvolaní, Zákon o spotrebiteľských úveroch tento pojem používa, ale bližšie nevysvetľuje. Žalobca síce poukazoval na to, že za zabezpečený úver možno považovať len ten úver, ktorý je zabezpečený záložným právom, čo podporoval aj výkladom pojmu zabezpečený úver zo strany Národnej banky Slovenska, avšak tu odvolací súd zdôrazňuje, že Národná banka Slovenska nie je subjektom, ktorý vykladá právo, preto tento názor Národnej banky Slovenska nemožno považovať za právne záväzný výklad, ktorý by zaväzoval súdy pri vykladaní právnych predpisov. V prvom rade odvolací súd upriamuje pozornosť na ôsmu časť Občianskeho zákonníka, ktorá demonštratívne spôsobom upravuje najčastejšie spôsoby zabezpečenia záväzkov, pričom medzi tieto spôsoby zaraďuje aj dohodu

o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. V uvedenom sa tak možno stotožniť s názorom a výkladom súdu prvej inštancie, keďže dohoda o zrážkach zo mzdy a iných príjmov je zabezpečením úveru. Napokon aj zo samotnej zmluvy, ktorá bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vyplýva, že išlo o zabezpečený úver. Odvolací súd preto nevzhladol žiaden dôvod, prečo by sa za zabezpečený úver mali považovať len tie prípady, kedy bolo zriadené záložné právo na zabezpečenie pohľadávky medzi dodávateľom a spotrebiteľom. Na tomto závere odvolacieho súdu nemení nič ani žalobcom prezentovaná odpoveď Národnej banky Slovenska k výkladu pojmu zabezpečený úver, pretože ako už bolo spomínané vyššie, Národná banka Slovenska nie je subjektom oprávneným na záväzný výklad právnych noriem a napokon, to vyplýva aj zo spomínanej vyhlášky Ministerstva financií SR a metodiky vyplňania hlásení o stave novoposkytnutých spotrebiteľských úverov (ktorá je zverejnená na webovej stránke Ministerstva financií SR), v hlásení sa vyčísľujú len tie úverové záväzky, ktorých splnenie je zabezpečené záložným právom alebo zabezpečovacím prevodom práva. Ak by odvolací súd pripustil výklad tak, ako ho prezentuje sám žalobca, potom by za zabezpečenie záväzkov bolo možné považovať len záložné právo a zabezpečovací prevod práva, čo je v rozpore už so spomínaným Občianskym zákonníkom, ktorý vymenúva aj iné prostriedky slúžiace na zabezpečenie záväzkov. Z uvedených dôvodov preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď na predmetný prípad aplikoval údaje o priemernej RPMN za 2. štvrtrok 2016 pri spotrebiteľských úveroch so zabezpečením alebo lízing vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov, podľa ktorých mala byť priemerná RPMN uvedená v zmluve 10,41%. Keďže právny predchodca žalobcu uviedol v žalobe priemernú RPMN vo výške 9,33% (podľa údajov o priemernej RPMN za 2. štvrtrok 2016 pri spotrebiteľských úveroch bez zabezpečenia vo výške viac ako 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov) možno dospieť k rovnakému záveru, k akému dospel súd prvej inštancie, a teda že údaj o priemernej RPMN v uzatvorenej zmluve nebol uvedený správne.

17. Vzhľadom na nesprávnosť údajov o priemernej RPMN súd prvej inštancie mal za to, že úver je postihnutý sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti, aj keď Zákon o spotrebiteľských úveroch výslovne nespája tento nedostatok s bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou spotrebiteľského úveru, avšak údaj o priemernej RPMN možno subsumovať pod údaj o RPMN, s čím však žalobca nesúhlasil. Odvolací súd uvádza, že aj v tomto prípade dospel súd prvej inštancie k správne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru a na zdôraznenie správnosti poukazuje na bod 34. a 35. odôvodnenia súdu prvej inštancie, z ktorých nepochybne vyplýva, že údaj o priemernej RPMN je jednou z obsahových náležitostí spotrebiteľskej zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. z) Zákona o spotrebiteľských úveroch), ktorej neuvedenie spôsobuje v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úveroch bezúročnosť a bezpoplatkovosť spotrebiteľského úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch tak jednoznačne sankcionuje neuvedenie, resp. nesprávne uvedenie údajov o priemernej RPMN bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Súd prvej inštancie tak správne zamietol žalobu v prevyšujúcej časti.

18. Záverom odvolací súd poukazuje na to, že správne výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania.

19. Na základe vyššie uvedeného preto odvolací súd postupom § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, t.j. výroku II. o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti a v súvisiacom výroku III. o trovách konania ako vecne správny potvrdil.

20. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešná bola žalovaná, ktorej vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadřila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila, a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov C.s.p. zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 C.s.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p. o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).